

кахъ да му плати́ж за труда, а той ми каза: „Твоя вуйчо ми паправи въртилѣшка, а азъ ти оздравихъ куклата. До насъ стоеше и Мара — сивата ни котка. Тя отъ врѣме на врѣме си подигаше крака и мечеше къмъ Иванча. Той мислѣше, че котката си подава крака да го цѣри, та се наведе да го улови да види боленъ ли е. Но котката му удраска ржката и му протече кръвь.

Сега оставаше редъ на Доктора самъ себе си да цѣри.

II.

Догдѣто бѣхъ още малко момиченце трѣбваше да прѣтетлѣж много и много злини. Тогава бѣхъ най-млада. Кждѣто и да отидѣхъ родителитѣ ми, все менъ оставяхъ въ кѣщи и ми казвахъ: „Тана да остане въ кѣщи, че е още малка.“ Ахъ, Боже мой, сама ли да играж, казвахъ си азъ! — Единъ день леля ни покани да отидемъ у тѣхъ на гости. Тя жавѣше на край града. Мжжътъ ѝ бѣше ковачъ. Когато родителитѣ ми сѣднѣхъ въ колата за мене не останѣ мѣсто и ми казахъ: „Тано, ти защото си малка, ще останешъ въ кѣщи!“ Този нѣтъ ми станѣ много мжчно, защото знаехъ, че леля знае да готви много хубави и сладки ѣстиета и че наистина тя е приготвила много нѣща за насъ. Така нажалено стоехъ съ куклата си цѣль день. Мислихъ, мислихъ и най-послѣ намислихъ да отидѣ далеко и далеко отъ нашата кѣща и никога да не се върнѣ. Въ това врѣме се сѣтихъ за бѣдната ружица, която по цѣли